

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/54/2025
Identifikačné číslo spisu:	1117209514
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1117209514.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a členov senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a JUDr. Jany Haluškovej v spore žalobcov: 1/ Z. G., nar. XX. XX. XXXX, J., H. XXXX/XX, 2/ X. G., nar. XX. XX. XXXX, J., H. XXXX/XX, právne zast.: URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Bratislava, Červeňova 15, IČO: 47 244 895, proti žalovanému: Československá obchodná banka, a.s., Bratislava, Žitkova 11, IČO: 36 854 140, právne zast.: HAVRILLA & Co. s.r.o., Bratislava, Nám. Martina Benku 2, IČO: 36 364 606, o určenie, že úver je bez poplatkov a úrokov, vedenom na bývalom Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. B1-14Csp/33/2017, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. novembra 2024 sp. zn. 14CoCsp/24/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanému priznáva náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. B1-14Csp/33/2017-209 zo dňa 29. mája 2024 rozhodol tak, že zamietol žalobu žalobcov (prvý výrok) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania (druhý výrok).

1.1. Súd prvej inštancie považoval za nesporné, že žalobcovia uzatvorili so žalovaným písomnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere pod č. XXXXXXXXXXR dňa 28. 07. 2016. Žalovaný poskytol žalobcom finančné prostriedky formou spotrebiteľského úveru vo výške 10.000 eur, ktoré boli poskytnuté dňa 02. 08. 2016. S úrokovou sadzbou 6,9 % p.a., RPMN vo výške 9,71 % ročne, priemerná hodnota RPMN 9,59 %, celková suma, ktorú musia zaplatiť je 14.266,80 eur, výška odplaty 8,39 % ročne, najvyššia prípustná výška odplaty je 21,06 % ročne, a úrok z omeškania ku dňu podpisu zmluvy je vo výške 5 % ročne. Podľa zmluvy bol určený počet splátok v mesiacoch 96, termín splátok 15. deň v mesiaci, dátum prvej splátky 15. 09. 2016 a dátum poslednej splátky 15. 08. 2024, výška pravidelnej mesačnej anuitnej splátky úveru 136,20 eur, typ poistenia úveru A, poistenie celkom v eur / mesiac / osoba 12,41 eur, z toho smrť, alebo plná invalidita 8,33 eur, pracovná neschopnosť 4,08 eur. Je takisto nesporné, že úver bol poskytnutý bez uvedenia účelu. V konaní bolo ďalej nesporné, že žalobcovia dňa 30. 03. 2017

vyzvali žalovaného o vydanie potvrdenia, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov a že má na základe zmluvy uhradiť výlučne istinu po odpočítaní a po zohľadnení žalobcami platených mesačných splátok podľa zmluvy. Ďalej je nesporné, že žalobcovia úver riadne splácali a predčasne ho splatili dňa 20. 08. 2017. Zároveň súd prvej inštancie mal za to, že je daný naliehavý právny záujem žalobcov na požadovanom určení. Súd prvej inštancie podľa § 11 ods. 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch a § 137 písm. c) a d) CSP žalobu vyhodnotil ako procesne prípustnú.

1.2. Súd prvej inštancie spor právne posúdil podľa právnych predpisov účinných v čase uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy, t. j. ku dňu 28. 07. 2016. Súd prvej inštancie aplikoval na daný spor ust. § 52 ods. 1, 2 a 4 Občianskeho zákonníka a § 9 ods. 1, 2, 3, § 11 ods. 1, § 19 ods. 1, 2, 3, 4, 5 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je z vecných dôvodov v celom rozsahu nedôvodná. Žalobcovia neuviedli také skutočnosti, a ani žiadne také skutočnosti nevyplynuli z predložených dôkazov, v dôsledku ktorých je zmluva o spotrebiteľskom úvere bezúročná a bez poplatkov. To, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nebola dojednaná individuálne pre rozhodnutie nebolo dôležité, nakoľko sa žalobcovia nedovoľovali bezúročnosti úveru pre neprijateľné podmienky, ale z iných dôvodov. Pre posúdenie, či je zmluva o spotrebiteľskom úvere bez poplatkov a bez úrokov, je dôležité, či zmluva obsahuje zákonom predpísané náležitosti. Ohľadom námietky žalobcov k nesprávne uvedenej RPMN súd prvej inštancie uviedol, že výpočet RPMN je uvedený v ust. § 19 Zákona o spotrebiteľských úveroch a konkrétny vzorec a vysvetlivky sa nachádzajú v prílohe č. 2 tohto zákona, pričom tento vzorec, ako na to poukázal aj žalovaný, je komplexnejší, obsahuje viaceré východiskové údaje, presnosť výpočtu na desatinné čísla a zaokrúhľovanie. Rozdiel pri RPMN vo výške 0,24 eur je podľa názoru súdu prvej inštancie nepatrný a nie je v neprospech spotrebiteľa; v tomto smere súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Csp/45/2021, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9CoCsp/24/2022. Súd prvej inštancie neprihliadol na žalobcami predložený dôkaz vo forme výpočtu RPMN cez interaktívnu kalkulačku na stránke MF SR, pretože tento nemá absolútne žiadnu výpovednú hodnotu a záväznosť. K problematike eurokonformného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch súd prvej inštancie poukázal na nutnosť vychádzať z účelu smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES, právnych záverov vyjadrených v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 a účelu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. Najvyšší súd SR konštatoval, že predmetné ustanovenie zákona je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Toto aktuálne rozhodnutie najvyššieho súdu dáva jasnú a presvedčivú odpoveď na spor strán, pokiaľ išlo o dodržanie náležitostí zmluvy. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcov, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie sú uvedené všetky predpoklady na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov a že v zmluve nie je možné jasne a konkrétne určiť, aké údaje použil žalovaný pre výpočet RPMN, nakoľko podľa žalobcov majú zaplatiť celkovú čiastku spojenú s úverom vo výške 314.266,80 eur, súd prvej inštancie uviedol, že predmetom spotrebiteľského úveru podľa písomnej zmluvy bol úver 10.000 eur a žalobcovia iné dôkazné prostriedky na preukázanie svojich tvrdení nepreukázali a v tomto smere neprodukovali ďalšie dôkazy. Žalobcovia teda nepreukázali, že by v zmluve neboli uvedené všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN, pričom spotrebný úver vo výške 314.266,80 eur nebol predmetom konania. Žalovaný zároveň poukázal na to, že predpoklady na výpočet RPMN boli uvedené správne, vzorec na jej výpočet je komplexnejší, obsahuje viaceré východiskové údaje, atď. Súd prvej inštancie teda na základe vyššie uvedeného a na základe vykonaného dokazovania mal za to, že nie sú splnené podmienky pre priznanie práva žalobcom, že úver je bez úrokov a bez poplatkov, práve z tohto dôvodu žalobu zamietol ako nedôvodnú.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 26. novembra 2024 sp. zn. 14CoCsp/24/2024 rozhodol tak, že rozsudok Mestského súdu Bratislava IV č. k. B1 - 14Csp/33/2017-209 zo dňa 29. mája 2024 potvrdil (I. výrok) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcom v rozsahu 100 %. (II. výrok)

2.1. V odôvodnení uviedol, že v prejednávanej veci sa súd prvej inštancie náležite zaoberal posúdením dôvodnosti žaloby z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktorými žalobcovia

preukazovali dôvodnosť svojej žaloby a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sa žalovaný bránil proti žalobcami uplatňovanému nároku, správne zamerlal svoje dokazovanie na zisťovanie všetkých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia danej veci, jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán, z obsahu spisu vyplynuli počas konania najavo, následne tieto, v súlade so zásadou voľného hodnotenie dôkazov (čl. 15 CSP v spojení s § 191 CSP) správne vyhodnotil, a dospel tak k správnym skutkovým záverom, z ktorých vyvodil aj správne právne závery, keď na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z., ktoré aj správne vyložil a aj riadne vysvetlil v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 220 ods. 2 CSP, a to nielen s poukazom na rozhodujúce skutočnosti zistené výsledkami vykonaného dokazovania, ale tiež s poukazom na prijaté právne závery, dôkladne posúdil opodstatnenosť skutkovo významných tvrdení strán sporu a relevantnosť ich právnych argumentov a dal potrebné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné námietky strán sporu súvisiacich s predmetom konania. Odvolanie žalobcov nebolo z hľadiska nimi uplatňovaných odvolacích dôvodov a jeho obsahového vymedzenia, spôsobilé spochybniť správnosť záverov súdu prvej inštancie. Ako už uviedol odvolací súd, žalobcovia vo svojom odvolaní neuviedli žiadne podstatné námietky a zásadné argumenty, s ktorými by sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal. So zreteľom na uvedené odvolací súd považoval skutkové a právne závery súdu prvej inštancie za správne a v celom rozsahu sa preto stotožnil s dôvodmi, ktoré viedli súd prvej inštancie k týmto jeho záverom, tieto si osvojil v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkázal. S poukazom na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia, s ktorými sa odvolací súd plne stotožnil, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

2.2. Argumentácia žalobcov, ktorí v odvolaní opakovane (totožne s ich argumentáciou uvádzanou už v konaní na súde prvej inštancie) zdôrazňovali, že predmetný úver treba vzhľadom na chýbajúce náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere považovať za poskytnutý bez poplatkov a bezúročne, bola nedôvodná. Súd prvej inštancie sa v tomto smere dostatočne a správne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi argumentmi žalobcov, pričom správne vychádzal z právnych záverov vyslovených Najvyšším súdom SR v uznesení vo veci sp. zn. 3Cdo/146/2017, s ktorými sa stotožnil. V rámci svojej argumentácie v podanom odvolaní sa žalobcovia venovali najmä spochybneniu správnosti záverov vyslovených Najvyšším súdom SR v citovanom rozhodnutí. Odvolací súd sa však s argumentáciou žalobcov nestotožnil, naopak, citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR považoval za správne, nakoľko za správny považoval výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) (pozn. v súčasnosti písm. i)) Zákona o spotrebiteľských úveroch, ku ktorému Najvyšší súd SR dospel. Preto sa nestotožnil s názorom žalobcov, že z citovaného ustanovenia celkom jasne vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nevyhnutne musí obsahovať aj výslovne uvedené vnútorné členenie jednotlivých splátok, a ak ich neobsahuje, má to za následok, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Závery prezentované žalobcami boli iba otázkou ich subjektívneho výkladu, čo má za následok, že znenie citovaného ustanovenia nie je celkom jednoznačné; preto bolo nevyhnutné analyzovať a zistiť jeho obsah, a to prostredníctvom všetkých výkladových metód, ktoré sú k dispozícii; v prvom rade s požiadavkou eurokonformného výkladu, keď ide o výklad ustanovenia, ktoré slúži na zabezpečenie naplnenia cieľov Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS. V tejto súvislosti sa odvolací súd stotožnil s názorom vysloveným Najvyšším súdom SR v uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017, že v zmluvách uzatváraných podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky), nakoľko pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, treba za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. V tomto smere bol odvolací súd toho názoru, že iba takýto výklad predmetného ustanovenia plne rešpektuje jeho účel a zmysel vyjadrený (v súlade s citovanou Smernicou) celkom jasne v Dôvodovej správe k Zákonu o spotrebiteľských úveroch tak, že (ako konštatuje aj Najvyšší súd SR v citovanom rozhodnutí) účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť anuitnej splátky (výška ktorej je konštantná) má pripadať na istinu, úverový úrok a iné jej súčasti (platby). Odvolací súd rovnako

poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej z 9. novembra 2016, z ktorého vyplýva, že pokiaľ predmetné zákonné ustanovenie hovorí o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné toto ustanovenie eurokonformne vykladať tak, že sa tým veriteľovi neustanovuje povinnosť uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere zákonom vyžadované údaje vo vzťahu u každej jednotlivéj zložke anuitnej splátky, ale len vo vzťahu k anuitnej splátke ako celku. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na to, že pokiaľ žalobcovia podstatnú časť svojej (nielen) odvolacej argumentácie v danej otázke venovali prezentovaniu iného názoru na výklad tohto ustanovenia, ako aj svojich tvrdení o nemožnosti eurokonformného výkladu tohto ustanovenia, odvolací súd dal do pozornosti, že takúto argumentáciu nemožno považovať za relevantnú z dôvodu existencie ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v tejto otázke, ktorá je súladná so záverom súdu prvej inštancie. Otázka správnej interpretácie označeného ustanovenia bola už v čase rozhodovania súdu prvej inštancie Najvyšším súdom SR jednotne vyriešená. Na už spomínané uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. februára 2018 následne nadviazalo množstvo ďalších rozhodnutí Najvyššieho súdu SR (napr. sp. zn. 3Cdo/56/2018, 4Cdo/187/2017, 4Cdo/211/2017). Vo všetkých týchto rozhodnutiach najvyšší súd posudzoval správnosť interpretácie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., pričom gramatickým a eurokonformným výkladom dospel k záveru, že nemožno od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa uvedeného zákona žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úroky a poplatky). V súlade s uvedeným názorom sa vyjadril k aplikácii ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch aj Ústavný súd SR v náleze sp. zn. I. ÚS 44/2020 z 28. apríla 2020, podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere musí v zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48/ES, a to vzhľadom na to, že touto Smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov a členské štáty nemôžu zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve také ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice. V danej veci dospel súd k záveru, že pokiaľ všeobecný súd skúmal vôľu zákonodarcu vyjadrenú v § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere sporovými stranami, aj to bez ohľadu na Prílohu 3, ktorá je súčasťou tohto zákona, a nie vôľu úniijného tvorcu zodpovedajúcej právnej regulácie obsiahnutej v čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice vrátane Prílohy II, jeho výklad v dostatočnej miere nezohľadňuje charakter a účel spotrebiteľského sporu, čo v konečnom dôsledku spôsobuje jeho ústavnú neudržateľnosť. Rovnako ako súd prvej inštancie, aj odvolací súd dospel po preskúmaní zmluvy o spotrebiteľskom úvere k záveru, že neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Námetka žalobcov ohľadom nepreskúmania zmluvy o spotrebiteľskom úvere s cieľom identifikovať ďalšie možné neprijateľné zmluvné podmienky súdom prvej inštancie nebola relevantná, nakoľko sa súd prvej inštancie v tomto smere musel s obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere oboznámiť pri vyhodnocovaní žalobných návrhov, čo nasvedčuje skutočnosti, že v prípade zistenia neprijateľnej zmluvnej podmienky by súd prvej inštancie z úradnej povinnosti neprijateľnú zmluvnú podmienku vo svojom rozhodnutí identifikoval. Rovnako tak aj odvolací súd preskúmal zmluvu o spotrebiteľskom úvere s prihliadnutím na v odvolaní namietané skutočnosti, pričom ani odvolací súd po tomto prieskume neidentifikoval žiadnu neprijateľnú zmluvnú podmienku.

2.3. Žalobcovia ďalej namietali, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje nesprávny údaj o celkovej výške, ktorú musia v súvislosti s poskytnutým úverom zaplatiť. V odvolaní nesúhlasili so záverom súdu prvej inštancie, ktorý sa stotožnil s obranou žalovaného, že tento rozdiel vo výške 0,24 eur je spôsobený výlučne nevyhnutnou matematickou úpravou čísel (zaokrúhľovaním). Odvolací súd považoval záver súdu prvej inštancie za správny, keď tento správne bral ohľad na okolnosti vzniku tohto rozdielu, ako aj na jeho samotnú „bagateľnosť“. Zo štandardných informácií o spotrebiteľskom úvere a informácie o RPMN, ktoré žalobcovia podpísali súčasne so zmluvou vyplynulo, že výpočet RPMN bol vykonaný za tých predpokladov, že úver bol poskytnutý okamžite a v plnej výške a že žalobcovia budú plniť svoje povinnosti v lehotách uvedených v zmluve. V informácii o RPMN bol uvedený aj údaj o priemernej RPMN. Žalobcovia tak mali k dispozícii všetky údaje potrebné k tomu, aby si mohli porovnať cenu úveru (RPMN). Vzorec na výpočet RPMN, uvedený v prílohe č. 2 zákona, je komplexnejší, obsahuje viaceré východiskové údaje, presnosť výpočtu na desatinné čísla, zaokrúhľovanie. Z tohto hľadiska preto možno považovať dôkaz predložený žalobcami (o výpočte RPMN z webovej kalkulačky zverejnenej na webovej stránke Ministerstva financií SR) za výpočet nepreukazujúci zhodnotenie

všetkých okolností daného prípadu, ktorý by bez pochybností dokázal, že výpočet RPMN v predmetnej úverovej zmluve je nesprávny, preto v tejto argumentácii žalobcovia neunesli dôkazné bremeno. Odhliadnuc od toho, že ide o nepodstatnú sumu v porovnaní s výškou a trvaním úveru a o dôsledok matematického zaokrúhľovania, odvolací súd akceptoval aj ten argument žalovaného, že posledná splátka úveru je vo výške zostatku pohľadávky banky. Podľa názoru odvolacieho súdu teda daný (nepatrný) rozdiel nebol objektívne spôsobilý ovplyvniť rozhodovanie žalobcov vstúpiť do zmluvného vzťahu so žalovaným, resp. nemal vplyv na jeho posúdenie výhodnosti úveru (k obdobným záverom dospel napr. aj Krajský súd v Košiciach v rozsudku sp. zn. 3Co/232/2019 zo dňa 13. 02. 2020, v ktorom súd skonštatoval, že rozdiel medzi sumou uvedenou v zmluve a sumou vypočítanou súdom prvej inštancie vo výške 0,68 eur je zanedbateľný).

2.4. Žalobcovia v podanom odvolaní namietali aj absenciu predpokladov na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom však opomenuli poukázať na konkrétne údaje, ktoré podľa ich názoru zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere absentovali. Z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/183/2020 zo dňa 24. 02. 2021 vyplýva, že dovolací súd v tomto prípade zastával názor, že zo znenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Ako už bolo viackrát poukázané, RPMN bola v zmluve o spotrebiteľskom úvere vypočítaná podľa vzorca, ktorý je uvedený v prílohe č. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd poukázal na to, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobcovia mali k dispozícii všetky informácie potrebné na posúdenie rozsahu svojho záväzku v zrozumiteľnej a prehľadnej forme, pričom žalovaným poskytnuté informácie (slúžiace pre spotrebiteľa na posúdenie výhodnosti úveru) možno považovať za transparentné, a to i vrátane údajov o preskúmanej celkovej čiastke na zaplatenie. Žalovaný vo vzťahu k v zmluve uvedenej celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ v súvislosti s úverom zaplatiť, dostatočným (podrobným a konkrétnym) spôsobom vysvetlil vznik daného nepatrného rozdielu spôsobeného zaokrúhľovaním a v tomto smere nič nenasvedčovalo jeho nekalému úmyslu. Opačný záver, vedúci k určeniu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z toho žalobcami namietaného dôvodu, odvolací súd považoval za neúmerň formalizmus, ktorý by bol v rozpore so zásadou proporcionality sankcií vyplývajúcou z judikatúry Súdneho dvora EÚ (všeobecne napr. C-81/12; C-101/01; C-430/05). Opatrenia stanovené vnútroštátnou právnou úpravou nemôžu ísť nad rámec toho, čo je primerané a potrebné na uskutočnenie legitímnych cieľov sledovaných danou právnou úpravou. Vzhľadom na vyššie uvedené považoval odvolací súd za správne závery súdu prvej inštancie, že v preskúmanej veci neboli splnené podmienky na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru ani podľa § 9 ods. 2 ani § 11 zákona č. 129/2011 Z. z.

2.5. V podanom odvolaní žalobcovia ďalej namietali, že súd prvej inštancie nevykonan náležité dokazovanie na preukázanie ním tvrdených skutočností a svoje prijaté závery nedostatočne odôvodnil. K tejto námietke odvolací súd poukázal na to, že obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Do obsahu tohto práva nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať noú navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/1997), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana sporu (II. ÚS 3/1997, II. ÚS 251/2003). Preto ani túto námietku nepovažoval odvolací súd v danom prípade za

dôvodnú.

2.6. Záverom odvolací súd poznamenal, že nesúhlasí ani s námietkou žalobcov o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Podľa odvolacieho súdu, napadnutý rozsudok obsahoval všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. V rozsudku dal súd jasnú a presvedčivú odpoveď na podstatnú otázku, prečo žalobe nevyhovel. Dôkazy hodnotil v súlade s ustanovením § 185 ods. 1 a § 191 ods. 1 CSP, pričom prihliadal na všetko, čo vyšlo za konania najavo.

2.7. Vo vzťahu k druhému výroku týkajúceho sa trov konania, voči ktorému žalobcovia v odvolaní namietali, že súd prvej inštancie opomenul aplikovať ustanovenie § 257 CSP, v zmysle ktorého súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, odvolací súd uviedol, že zo strany žalobcov nebolo preukázané, že by v ich konkrétnom prípade existovali dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali aplikáciu predmetného ustanovenia. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď rozhodol o priznaní náhrady trov konania strane, ktorá bola v spore úspešná tak, ako to ustanovuje § 255 ods. 1 CSP. V tejto súvislosti odvolací súd doplnil, že v sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci (§ 255 CSP) a zásadou zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Len výnimočne nemusí súd úspešnému účastníkovi priznať náhradu trov konania (§ 257 CSP). Každé rozhodnutie súdu, ktorým sporovej strane neprizná náhradu trov konania, musí byť zo svojej podstaty výnimočným rozhodnutím, prijatým na základe riadneho zváženia všetkých relevantných okolností konkrétneho prípadu a na základe prísne reštriktívneho výkladu § 257 CSP a v ňom obsiahnutej formulácie „dôvody hodné osobitného zreteľa“. Ide o odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradiť trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne a výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (pozri k tomu napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2MCdo/17/2009, sp. zn. 5Cdo/67/2010, či sp. zn. 3MCdo/46/2012) ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 CSP preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Navyše nie každú okolnosť, ktorá by aj bola príčinou vzniku sporu, možno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by inak úspešnému účastníkovi konania súd náhradu trov konania nepriznal (porov. 4MCdo/2/2008).

2.8. Berúc do úvahy dostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, by odvolací súd posudzovaním ďalších odvolacích námietok žalobcov, už len opakoval správnosť záverov súdu prvej inštancie, ktorý po dôkladnej úvahe vydal svoje rozhodnutie v súlade s platnou právnou úpravou. Žalobcovia len zopakovali skutočnosti, na ktoré poukazovali pred súdom prvej inštancie, pričom na dôkladnom zvážení a správnom vyhodnotení aj týchto skutočností a tvrdení spočíva prvoinštančný súd vydaný rozsudok. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou. Záverom odvolací súd ešte poznamenal, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 CSP a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk, by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo

dňa 25. 04. 2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp. zn. 5Cdo/218/2009, 3Cdo/51/2011, 3Cdo/186/2012, 7Cdo/56/2011).

2.9. Pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Nakoľko odvolací súd vyhodnotil podané odvolanie žalobcov ako nedôvodné, tak potom žalovaný mal v rámci odvolacieho konania úspech, a preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcom v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia (ďalej aj ako „dovolatelia“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodňovali § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

3.1. Namietali, vo vzťahu k vnútornej skladbe tej-ktorej anuitnej splátky - kde sa odvolací súd stotožnil s názorom vysloveným Najvyšším súdom SR v uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017, že v zmluvách uzatváraných podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky), nakoľko pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, treba za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Podľa názoru žalobcov, v tejto časti boli porušené práva žalobcov na spravodlivý proces, nakoľko do obsahu základného práva na spravodlivý súdny proces patrí i právo strany sporu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, predvídateľnosť rozhodnutia, zákaz svojvoľného postupu súdu. V danom prípade žalobcovia namietali, že do dnešného dňa nedostali odpovede na otázky, ktoré sú pre meritum tohto sporu podstatné. Súd prvej inštancie sa v danom konaní nesprávne vysporiadal s otázkami, ktoré sú podkladom pre správne vydanie rozhodnutia v tejto veci, pričom ani rozhodnutím odvolacieho súdu nebol tento zásah do ústavného práva žalobcov na spravodlivý proces zahojený. Odvolací súd sa náležitým spôsobom okrem iného nevysporiadal s otázkou, že i napriek tomu, že v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy neexistovalo žiadne harmonizované vnútroštátne ustanovenie so znením Smernice a požiadavka zákona č. 129/2010 Z. z., a v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy bola nepochybne od požiadavky Smernice odlišná, odvolací súd i napriek tomu dospel k záveru o možnosti, resp. potreby eurokonformného výkladu „sporného“ ustanovenia. Už len na základe tejto okolnosti mal súd sa zamerať a posúdiť, či Zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, hoci žalobcovia žalobou sa výslovne nedomáhali určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok, ale domáhali sa určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti Zmluvy z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy podľa ZoSÚ. K neprijateľnosti zmluvných podmienok - kde odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že zmluva o spotrebiteľskom úvere (údajne) neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, pričom odvolací súd vyvodzoval len implicitný (avšak ničím nepodložený) záver, že súd prvej inštancie sa (údajne) musel oboznámiť s obsahom zmluvy o úvere z pohľadu posudzovania neprijateľnosti zmluvných podmienok, čo vyvodzuje z toho, že v opačnom prípade, by súd prvej inštancie identifikoval neprijateľnú zmluvnú podmienku. Súd prvej inštancie však zmluvu o úvere neskúmal z pohľadu (ne)existencie neprijateľných zmluvných podmienok, čo vyplýva z bodu 32. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, a preto takýto implicitný, avšak z ničoho nevychádzajúci záver odvolacieho súdu zakladá porušenie práva žalobcov na spravodlivý súdny proces, čo odôvodňuje dovolací dôvod § 420 písm. f) CSP a súčasne je tento dovolací dôvod daný aj tým, že odvolací súd hoci zopakoval dokazovanie, nepostupoval v súlade s § 385 ods. 1 CSP, čím došlo k flagrantnému zásahu do práva žalobcov na spravodlivý súdny proces. Inými slovami, bez ohľadu na to, či žalobcovia podali alebo nepodali návrh na vyslovenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, mal v dôsledku charakteru tohto sporu ako spotrebiteľsko-dodávateľského obligatórne pristúpiť k skúmaniu, či Zmluva (ne)obsahuje podmienky, ktoré majú charakter neprijateľných zmluvných podmienok. Súčasne dali dovolaciemu súdu do pozornosti procesnú vadu v postupe odvolacieho súdu, ktorý v bode 20. napadnutého rozsudku odvolacieho súdu konštatuje, že: „Rovnako aj odvolací súd preskúmal zmluvu o spotrebiteľskom úvere s prihliadnutím na v odvolaní namietané skutočnosti, pričom ani odvolací súd po tomto prieskume neidentifikoval žiadnu neprijateľnú zmluvnú podmienku.“, z ktorého bodu je jasné, že odvolací súd pristúpil k zopakovaniu dokazovania - a

to novým prieskumom zmluvy o spotrebiteľskom úvere (t. j. zopakovanie vykonania listinného dôkazu), v dôsledku čoho bolo povinnosťou odvolacieho súdu postupovať v súlade s § 385 ods. 1 CSP. K nesprávne uvedenej RPMN v zmluve - kde odvolací súd uviedol, že dôkaz predložený žalobcami (o výpočte RPMN z webovej kalkulačky zverejnenej na webovej stránke MF SR) za výpočet nepreukazujúci zhodnotenie všetkých okolností prípadu, ktorý by bez pochybností dokázal, že výpočet RPMN v predmetnej zmluve je nesprávny, a tak odvolací súd skonštatoval, že žalobcovia neuniesli dôkazné bremeno ohľadne preukázania nesprávnosti RPMN v zmluve. Žalobcovia však poukázali na nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorým došlo k zásahu do práva žalobcov na spravodlivý proces, keď odvolací súd (a ani súd prvej inštancie) sa neriadili procesným príkazom podľa § 295 CSP a nevykonali žiadne ďalšie dokazovanie (bez ohľadu na návrhy žalobcov-spotrebiteľov), hoci vykonanie ďalšieho dokazovania za účelom unesenia dôkazného bremena žalobcov, bolo podstatné a nevyhnutné pre správne rozhodnutie vo veci samej. K nesprávne uvedenej celkovej čiastke spojenej s úverom v zmluve a k nesprávne uvedenej RPMN - kde odvolací súd neodstránil vadu v postupe súdu prvej inštancie, ktorý sa vôbec nevyjadril k nesprávnosti celkovej čiastky spojenej so spotrebiteľským úverom a túto neposudzoval v kontexte ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ (platného a účinného v čase uzavretia zmluvy), pričom uvedené predstavuje samostatný dôvod na vyslovenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere, a túto vadu neodstránil ani odvolací súd, ktorý len prevzal argumentáciu súdu prvej inštancie bez doplnenia vyjadrenia k tomuto samostatnému dôvodu zakladajúcemu bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy. Žalobcovia mali za to, že RPMN je stanovená nesprávne, pretože nezohľadňuje sumu 14.266,56 eur ako celkové náklady, ktoré majú žalobcovia zaplatiť za spotrebiteľský úver. Žalobcovia tak jasne, zrozumiteľne a dostatočne určito už týmto v žalobe zdôvodnili, prečo výška RPMN objektívne nemôže byť a ani nie je stanovená správne. Napriek skutočnosti, že nesprávne vyčíslené celkové náklady v Zmluve konštatoval aj súd prvej inštancie, pričom poukázal na rozdiel 0,24 eur - súdy prijali nelogický, svojvoľný a arbitrárny záver o správnosti v Zmluve určenej RPMN. Je pritom evidentné, že ak je raz vstupným údajom do výpočtu RPMN údaj o celkových nákladoch spojených s úverom, ktorý je však preukázateľne v Zmluve uvedený nesprávne zákonite nemôže byť RPMN ako výsledný údaj uvedený správne. Opak je totiž v rozpore s princípmi formálnej a základnej logiky a základnými matematickými operáciami. Okrem uvedeného, k tejto argumentácii súdu mali za potrebné uviesť, že rozsudok súdu prvej inštancie, s ktorého odôvodnením sa odvolací súd úplne stotožnil, je v tejto časti vnútorne protirečivý, pretože súd (i) na jednej strane konštatuje v rozsudku, že celkové náklady spojené s úverom sú uvedené nesprávne, pričom konštatuje aj rozdiel vo výške 0,24 eur, (ii) no na druhej strane prijíma nedôvodný záver, že RPMN je v Zmluve správne určená. Nakoľko súčasťou RPMN sú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, je takáto argumentácia súdov oboch inštancií vnútorne protirečivá. Súdy sa vôbec nevysporiadali s argumentmi, že nesprávne určená RPMN bola v neprospech spotrebiteľov a túto okolnosť vo svojom rozsudku odvolacieho súdu absolútne nespomína (pritom ide o jednu z podmienok na vyslovenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti Zmluvy). V tejto súvislosti žalobcovia tvrdili, že žalovaný uviedol v Zmluve nižšiu RPMN, než akú mal skutočne uviesť, čím žalobcov uviedol do omylu v otázke výhodnosti poskytnutého spotrebiteľského úveru, a čím de facto je nesprávne uvedená RPMN v neprospech žalobcov. Uviedli, že bez akýchkoľvek pochybností tak môžu definitívne uzavrieť, že nesprávne uvedená RPMN v Zmluve je v neprospech žalobcov spotrebiteľov, čo bolo nesporným skutkovým tvrdením oboch strán sporu, a k čomu sa súdy vôbec nevyjadrili. Pritom okolnosť, že nesprávne uvedená RPMN (ktorú súdy nesprávne vyhodnotili) je aj v neprospech spotrebiteľov, bola v konaní podstatná, keďže ide o zákonnú podmienku na to, aby úverová zmluva mohla byť vyhlásená za bezúročnú a bez poplatkov. Táto suma celkových nákladov uvedená v Zmluve bola podľa názoru dovolateľov nesprávna, pretože (ako už pri posudzovaní výpočtu RPMN uvádzali) nezohľadňuje skutočne žalobcami platené splátky uvedené v Zmluve. Podľa Zmluvy je každá mesačná splátka vo výške 136,20 eur. Podľa Zmluvy žalobcovia aj postupovali, a žalovanému uhrádzali každý mesiac mesačnú splátku vo výške 136,20 eur. Keďže doba splácania predstavuje 96 mesačných splátok, suma celkových nákladov dáva čiastku 13.075,20 eur. Okrem toho, podľa Zmluvy majú žalobcovia spolu s mesačnou splátkou vo výške 136,20 eur uhrádzať mesačné poistné vo výške 12,41 eur. K čiastke 13.075,20 eur je preto potrebné pripočítať celkové náklady spojené s úhradou mesačného poistného za celú dobu splácania (t. j. $96 \times 12,41 \text{ eur} = 1.191,36 \text{ eur}$). Dokopy suma celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom činí čiastku 14.266,56 eur ($13.075,20 \text{ eur} + 1.191,36 \text{ eur}$). V konaní s

poukazom na konkrétny spôsob výpočtu uviedli, aká má byť správne stanovená celková čiastka, ktorú musia spotrebiteľia zaplatiť žalovanému, pričom zohľadnili skutočne uhrádzané mesačné splátky v zmysle Zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Napriek uvedenému, súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku úplne opomenul k nesprávnosti celkovej čiastky spojenej so spotrebiteľským úverom akokoľvek vyjadriť a túto neposudzoval v kontexte ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ (platného a účinného v čase uzavretia Zmluvy), pričom uvedené predstavuje samostatný dôvod na to, aby súd vyslovil bezúročnosť a bezpoplatkovosť Zmluvy, a na tento aspekt poukázali v rámci odvolacích námietok. Súd prvej inštancie síce v odôvodnení rozsudku konštatoval, že celkové náklady spojené s úverom sú uvedené nesprávne (zákonite na čo mal súd dospieť k sankcionovaniu úveru, čo však arbitrárne a nedôvodne nespravil) avšak uvedené konštatoval iba v rámci posudzovania spôsobu výpočtu výšky RPMN, t. j. iba v rámci zákonného ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ a nie v rámci samostatného posudzovania správnosti celkovej čiastky spojenej s úverom podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ. Uvedenú vadu neodstránil ani odvolací súd, ktorý pokračoval v nesprávnom a nedostatočnom postupe súdu prvej inštancie, a teda ani odvolací súd nepristúpil k vysporiadaniu sa s tvrdením o nesprávne uvedenej celkovej čiastky spojenej s úverom, ako samostatným dôvodom na vyslovenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ale uvedené posúdil len vo väzbe na výpočet výšky RPMN, čo vyplýva z bodu 21. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, kde sa odvolací súd sústredil len na zdôvodnenie akceptácie (údajne zanedbateľného) rozdielu vo výške 0,24 eur. Súd sa stotožnil s faktom, že celkové náklady spojené s úverom boli vyčíslené v Zmluve nesprávne (hoci tak urobili iba v rámci posudzovania správnosti výšky RPMN v Zmluve), pričom súdy tento rozdiel vyčísľali na sumu 0,24 eur. Teda, súdy dospeli k správnejmu záveru, že celkové náklady spojené s úverom boli vyčíslené nesprávne. Zákon však v ustanovení § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ žiadnu inú podmienku (než nesprávnosť celkových nákladov) neuvádza (t. j. nevyžaduje sa ani preukazovanie, že nesprávne určená celková čiastka je v neprospech spotrebiteľa, čo sa vyžaduje len pri nesprávne určenej RPMN a nevyžaduje sa ani prekročenie konkrétnej výšky rozdielu v nesprávnej výške), a preto súdy mali dospieť k jednoznačnému záveru, že spotrebiteľský úver podľa Zmluvy je postihnutý sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti z dôvodu podľa § 9 ods. 2 písm. k) v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ. Je evidentné, že súdy prijali nesprávne a svojvoľné skutkové závery, keď sa sústredili len na zdôvodnenie akceptácie rozdielu v sume 0,24 eur (a to len v súvislosti s posudzovaním výšky RPMN, nie však ako samostatný dôvod vyslovenia bezúročnosti), hoci zo skutkovej stránky veci jasne vyplynulo, že došlo k nesprávne určenej celkovej čiastke úveru v zmluve - čo potvrdili aj žalovaný, aj súd prvej inštancie a aj odvolací súd - a preto zákonite musel byť prijatý záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy, keďže pri tomto samostatnom dôvode právna úprava nevyžaduje žiadne ďalšie kumulatívne splnenie inej podmienky (t. j. nevyžaduje sa ani preukazovanie, že nesprávne určená celková čiastka je v neprospech spotrebiteľa, čo sa vyžaduje len pri nesprávne určenej RPMN a nevyžaduje sa ani prekročenie konkrétnej výšky rozdielu v nesprávnej výške). K (ne)uvedeniu všetkých predpokladov na výpočet RPMN - kde odvolací súd skreslil podstatu veci tvrdením, že žalobcovia (údajne) opomenuli poukázať na konkrétne údaje, ktoré podľa ich názoru v zmluve absentovali, čím opäť neprimerane preniesol dôkazné bremeno na žalobcov - spotrebiteľov, ktorí len jasne súdu rozpisali indicie, že hodnota RPMN vo výške 9,71 % nie je správna pri zohľadnení celkových nákladov 14.266,56 eur, keďže RPMN 9,71 % bola vyčíslená pri celkových nákladoch spojených s úverom v nesprávne stanovenej výške 14.266,80 eur. Sú to súdy nižších inštancií, ktoré sú v zmysle § 295 CSP povinné vykonať aj tie dôkazy, ktoré žalobcovia nenavrhl, ak to je podstatné pre rozhodnutie vo veci samej. Zároveň žalobcovia poukázali na ďalší dôvod zakladajúci dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP, keď žalobcovia nedostali (vôbec žiadnu) odpoveď na ich podstatný argument týkajúci sa toho, že samotné znenie ustanovenia § 2 písm. g) a h) a § 19 ods. 2 ZoSÚ umocňuje záver o nesprávnosti celkovej čiastky a nesprávnosti RPMN v Zmluve, na čo poukazovali žalobcovia v rámci odvolacej argumentácie, avšak odvolací súd na uvedené žiadnym spôsobom nereagoval. Ďalším dôvodom určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti Zmluvy podľa názoru žalobcov je skutočnosť, že v Zmluve o spotrebiteľskom úvere nie sú vôbec uvedené všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, keďže zo Zmluvy nie je možné jasne, určito a konkrétne určiť, aké konkrétne údaje použila ČSOB na výpočet RPMN podľa Zmluvy. V tejto súvislosti žalobcovia argumentovali tým, že výška RPMN v Zmluve bola stanovená na 9,71 %, no zo Zmluvy nevyplýva, aké predpoklady boli použité na výpočet tejto hodnoty, v dôsledku čoho spotrebiteľ nemohol overiť správnosť tohto údaj. Nakoľko však Zmluva vychádza z nesprávne

stanovených celkových nákladov spojených s úverom vo výške 14.266,80 eur, pričom správne mala byť stanovená suma celkových nákladov vo výške 14.266,56 eur, je evidentné, že RPMN vo výške 9,71 % nemôže odrážať ročnú percentuálnu mieru nákladov, ak by vychádzali zo správnych údajov v čase uzavretia Zmluvy (t. j. z celkovej čiastky 14.266,56 eur). Pre absenciu všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN v Zmluve však žalobcovia v čase uzavretia Zmluvy túto hodnotu nemohli overiť. Je ale jasné, že táto hodnota RPMN vo výške 9,71 % nie je správna pri zohľadnení celkových nákladov 14.266,56 eur, keďže RPMN 9,71 % bola vyčíslená pri celkových nákladov spojených s úverom v (nesprávne) stanovenej výške 14.266,80 eur. Je úplne bezpredmetné doplnenie a uvádzanie týchto predpokladov na výpočet RPMN žalovaným po uzavretí Zmluvy v priebehu konania. Dôležité je z hľadiska dôvodu sankcionovateľnosti úveru len to, že zo Zmluvy takéto údaje nevyplyvajú, resp. že v Zmluve nie sú uvedené všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN. Hoci žalovaný uvádzal že súčasťou predpokladov je výška mesačnej anuitnej splátky, túto vo výpočte skutočne nezohľadňuje. Namiesto výšky mesačnej anuitnej splátky žalovaný použil akúsi hodnotu 136,2025, ktorá však nikdy nepredstavovala mesačnú anuitnú splátku žalobcov. S prihliadnutím na ustálenú rozhodovaciu súdnu prax uviedli, že aj nesprávne uvedenie obligatórnych náležitostí v spotrebiteľskej Zmluve má za následok, ako keby takýto údaj nebol vôbec uvedený. Aj preto sa nemožno stotožniť s (nesprávnym a zavádzajúcim) tvrdením žalovaného, že v Zmluve uviedol všetky predpoklady na výpočet RPMN. ČSOB však dodnes nepreukázala, že v Zmluve sa nachádzajú všetky predpoklady, ktoré vstupovali do vzorca pre výpočet RPMN, a súčasne ČSOB dodnes nepreukázala že v Zmluve sú tieto predpoklady správne určené, a tak dodnes nepreukázala správnu výšku RPMN (je neprípustné zaťažovať žalobcov dôkazným bremenom, ktoré zaťažuje práve žalovaného). To znamená, že do celkových nákladov je veriteľ povinný započítať všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musia žalobcovia zaplatiť za poskytnutý úver. Žalobcovia akcentovali, že tak ako vyplýva z vykonaného dokazovania, ktorý bol ustálený súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku, boli žalobcovia povinní zaplatiť za poskytnutý úver nielen ročný úrok 6,9 %, ale aj odplatu vo výške 8,39 %, pretože súčasťou celkových nákladov je akýkoľvek náklad, ktorý musia spotrebiteľia za úver jednoducho zaplatiť. Keďže podľa Zmluvy žalobcovia zaplatili nielen úrok, ale aj odplatu 8,39 %, bol žalovaný povinný v celkových nákladoch zohľadniť aj túto odplatu. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalovaný v celkových nákladoch (údaj, ktorý má zachytávať výšku všetkých poplatkov, úrokov či provízií spojených s poskytnutým úverom) nezohľadnil sumu odplaty vo výške 8,39 %. Nakoľko odplata 8,39 % je náklad, ktorý mal byť zohľadnený vo výpočte RPMN (pretože nejde o poplatok, ktorý by bol vzhľadom na dikciu § 19 ods. 2 vylúčený z posudzovania), bol žalovaný povinný pri výpočte RPMN zohľadniť aj odplatu 8,39 %, čo však neurobil, pretože pri výpočte RPMN vychádzal z nesprávne určených celkových nákladov (bez zahrnutia odplaty 8,39 %).

3.2. Hoci v odôvodnení napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (konkrétne bod 25.) sa uvádza pomerne rozsiahlo rôznorodá judikatúra slovenských súdov, avšak z odôvodnenia nie je zrejmé to najdôležitejšie, a to akým spôsobom sa odvolací súd vysporiadal s faktom, že žalobcovia sú slabšou stranou v spotrebiteľskom spore a s ďalšími skutočnosťami, ktoré vyplývajú zo spisu a odôvodňujú aplikáciu ust. § 257 Civilného sporového poriadku. Žalobcovia mali za to, že v ich prípade sú súčasne naplnené všetky vyššie uvedené podmienky, teda dôvody hodné osobitného zreteľa. Žalobcovia sa totiž z dôvodu ich ťažkej finančnej situácie a životnej situácie uchýlili k prevzatíu záväzku vo forme spotrebiteľského úveru, keďže žalobcovia doslova nemali inú možnosť ako si zaobstaráť finančné prostriedky aspoň na základné bežné výdavky. Žalobcovia uviedli, že potreba zaobstarania si finančných prostriedkov neplynula tak z ich rozmaru, žalobcovia boli pod vplyvom ťažkej životnej situácie do tohto kroku tak povediac dotlačení, pre žalobcov tento krok nie je výsledkom nerozvážnosti, ale výsledkom nepriaznivej finančnej a životnej situácie, čo by mal odvolací súd nepochybne zohľadniť a vzhliadnuť ako dôvod osobitného zreteľa. Žalobcovia by sa tak v dôsledku tohto dostali do prakticky pre nich likvidačnej situácie, pričom žalovaný by mal v rukách exekučný titul, čím by sa, ak by pristúpil k vymáhaniu týchto trov, žalobcovia už teraz mimoriadne nepriaznivá finančná a sociálna situácia ešte viac prehĺbila. Žalobcovia mali za to, že súd by mal zohľadniť aj osobu žalovaného - obrovský bankový subjekt, ktorý si de facto neuhradenie trov zo strany žalobcov ani len nevšímne a súčasne aj osobu žalobcov, ktorí v danom konaní vystupujú ako fyzické osoby spotrebiteľia, ktorých by úhrada náhrady trov absolútne zruinovala, čo je taktiež dôvod hodný osobitného zreteľa.

3.3. Vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci uviedli, že napadnutý rozsudok odvolacieho

súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, a to otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, a to otázka (ne)možnosti eurokonformného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného ku dňu uzatvorenia Zmluvy. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd síce správne v danom prípade aplikoval ust. zákona č. 129/2010 Z. z., avšak nesprávne právne už interpretovali kogentné ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., účinného v čase uzatvorenia predmetnej úverovej Zmluvy. Odvolací súd v danom prípade použil výklad, ktorý je možné na zmluvné vzťahy medzi spotrebiteľom a dodávateľom aplikovať až od účinnosti novely, a to od 01. 05. 2018, kedy predmetná novela nadobudla účinnosť, v dôsledku čoho došlo k zosúladieniu kogentného vnútroštátneho právneho predpisu so znením Smernice. Do nadobudnutia účinnosti vyššie uvedenej novely, v právnom poriadku SR neexistovalo žiadne harmonizované ustanovenie so znením Smernice, a preto v danom prípade konajúce súdy nemohli postupovať správne v otázke interpretácii sporného ustanovenia, keďže sa odklonili od kogentného vnútroštátneho predpisu, čím prelomili kogentné právne ustanovenie odvolávajúc sa na znenie Smernice. Uvedený postup dovolacieho súdu je tak podľa názoru žalobcov právne nesprávny, keďže odvolací súd pri interpretácii sporného ustanovenia použil výklad, ktorý nie je len v priamom rozpore kogentným ustanovením vnútroštátneho právneho poriadku, ale súčasne ním prezentovaný výklad je rovnako v rozpore s primárnym právom EÚ. V nadväznosti na uvedené je tak ďalej zrejmé, že odvolací súd vôbec nerešpektoval kogentnú vnútroštátnu úpravu, ale automaticky skúmal znenie Smerníc, s odôvodnením, že vnútroštátne právo je potrebné vykladať vo svetle sekundárneho práva. Žalobcovia s uvedeným súhlasia, avšak takýto postup nemôže byť svojvoľný, keďže existujú pravidlá, ktoré je každý povinný rešpektovať. Preto bolo potrebné, aby odvolací súd skúmal, či v danom prípade je alebo nie je možné smernici priznať priamy a/alebo nepriamy účinok, pričom uvedené odvolací súd absolútne neskúmal a ani jednou vetou sa k tejto otázke nevyjadril, čo žalobcovia považujú za závažné pochybenie dovolacieho súdu, keďže ide o zásadné, kľúčové otázky, ktorými sa konajúci súd mal dostatočným spôsobom zaoberať. Je totiž zrejmé, že ak by sa konajúci súd zaoberal vyššie uvedeným, dospel by k záveru, že ak znenie Smernice nie je súladné so znením vnútroštátneho zákona členského štátu, je elementárnou povinnosťou vnútroštátneho súdu skúmať, či môže alebo nemôže priznať Smernici priamy účinok. Keďže v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, následne mal odvolací súd skúmať otázku (čo tiež neurobil), či môže priznať smernici aspoň nepriamy účinok, teda či môže sporné ustanovenie vykladať tzv. „eurokonformne“. Ak by tak odvolací súd urobil, dospel by k záveru, že eurokonformný výklad zákona však nie je absolútny, pretože takýto výklad nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, pretože by išlo o výklad „contra legem“. Súdnym dvorom EÚ vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. Keďže je nesporné, že v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy, znenie Smernice bolo v „konflikte“ so znením vnútroštátneho právneho predpisu, bolo potrebné ako je vyššie uvedené skúmať otázku, či je možné tejto Smernici priznať priamy účinok a pokiaľ nie, či je možné priznať aspoň nepriamy účinok Smernice. Žalobcovia v závere uvideli, že do dnešného dňa predmetná otázka nebola doposiaľ vyriešená v rozhodovacej praxi NS SR ustálenou rozhodovacou praxou.

3.4. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhli dovolaciemu súdu, aby rozhodnutie súdu dovolacieho v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že rozhodnutia súdov považuje za vecne právne správne, vzhľadom na ktorú skutočnosť navrhol dovolaciemu súdu, aby dovolanie v zmysle ustanovenia § 448 zamietol, prípadne ako neprípustné odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“, resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonom stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP), v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu dovolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu dovolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť (vo všeobecnosti) taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

9. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Pretože dovolatelia namietali nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd pristúpil k posúdeniu argumentačnej udržateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či napĺňa záruky garantujúce, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojvoľný), a či je zachované právo dovolateľa na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

11. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, aktuálne napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 z 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

12. K námietkam dovolateľov týkajúcich sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah

medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán významnými pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

13. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolatelia namietali nepreskúmateľnosť a nedostatočnosť dôvodov odvolacieho rozhodnutia, pričom najmä poukazovali na to, že do dnešného dňa nedostali odpovede na otázky, ktoré sú pre meritum tohto sporu podstatné. Súd prvej inštancie sa v danom konaní nesprávne vysporiadal s otázkami, ktoré sú podkladom pre správne vydanie rozhodnutia v tejto veci, pričom ani rozhodnutím odvolacieho súdu nebol tento zásah do ústavného práva žalobcov na spravodlivý proces zahojený. Odvolací súd sa náležitým spôsobom okrem iného nevysporiadal s otázkou, že i napriek tomu, že v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy neexistovalo žiadne harmonizované vnútroštátne ustanovenie so znením Smernice a požiadavka zákona č. 129/2010 Z. z., a v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy bola nepochybne od požiadavky Smernice odlišná, odvolací súd i napriek tomu dospel k záveru o možnosti, resp. potreby eurokonformného výkladu „sporného“ ustanovenia. Už len na základe tejto okolnosti mal súd sa zamerať a posúdiť, či Zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, hoci žalobcovia žalobou sa výslovne nedomáhali určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok, ale domáhali sa určenia bezúčinnosti a bezpoplatkovosti Zmluvy z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy podľa ZoSÚ.

13.1. V súvislosti s predmetnou námietkou dovolací súd poukazuje na bod 17 až 19 rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom uviedol nasledovné:

„17. Argumentácia žalobcov, ktorí v odvolaní opakovane (totožne s ich argumentáciou uvádzanou už v konaní na súde prvej inštancie) zdôrazňujú, že predmetný úver treba vzhľadom na chýbajúce náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere považovať za poskytnutý bez poplatkov a bezúčinne, je nedôvodná. Súd prvej inštancie sa v tomto smere dostatočne a správne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi argumentmi žalobcov, pričom správne vychádzal z právnych záverov vyslovených Najvyšším súdom SR v uznesení vo veci sp. zn. 3Cdo/146/2017, s ktorými sa stotožnil.

V rámci svojej argumentácii v podanom odvolaní sa žalobcovia venujú najmä spochybneniu správnosti záverov vyslovených Najvyšším súdom SR v citovanom rozhodnutí. Odvolací súd sa však s argumentáciou žalobcov nestotožňuje, naopak, citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR považuje za správne, nakoľko za správny považuje výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) (pozn. v súčasnosti písm. i)) Zákona o spotrebiteľských úveroch, ku ktorému Najvyšší súd SR dospel. Preto sa nestotožnil s názorom žalobcov, že z citovaného ustanovenia celkom jasne vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nevyhnutne musí obsahovať aj výslovne uvedené vnútorné členenie jednotlivých splátok, a ak ich neobsahuje, má to za následok, že úver je bezúčinný a bez poplatkov.

Závery prezentované žalobcami sú iba otázkou ich subjektívneho výkladu, čo má za následok, že znenie citovaného ustanovenia nie je celkom jednoznačné; preto bolo nevyhnutné analyzovať a zistiť jeho obsah, a to prostredníctvom všetkých výkladových metód, ktoré sú k dispozícii; v prvom rade s požiadavkou eurokonformného výkladu, keď ide o výklad ustanovenia, ktoré slúži na zabezpečenie naplnenia cieľov Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS.

V tejto súvislosti sa odvolací súd stotožňuje s názorom vysloveným Najvyšším súdom SR v uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017, že v zmluvách uzatváraných podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky), nakoľko pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, treba za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. V tomto smere je odvolací súd toho názoru, že iba

takýto výklad predmetného ustanovenia plne rešpektuje jeho účel a zmysel vyjadrený (v súlade s citovanou Smernicou) celkom jasne v Dôvodovej správe k Zákonom o spotrebiteľských úveroch tak, že (ako konštatuje aj Najvyšší súd SR v citovanom rozhodnutí) účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť anuitnej splátky (výška ktorej je konštantná) má pripadať na istinu, úverový úrok a iné jej súčasti (platby). Odvolací súd rovnako poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej z 9. novembra 2016, z ktorého vyplýva, že pokiaľ predmetné zákonné ustanovenie hovorí o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné toto ustanovenie eurokonformne vykladať tak, že sa tým veriteľovi neustanovuje povinnosť uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere zákonom vyžadované údaje vo vzťahu u každej jednotlivéj zložke anuitnej splátky, ale len vo vzťahu k anuitnej splátke ako celku.

18. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že pokiaľ žalobcovia podstatnú časť svojej (nielen) odvolacej argumentácie v danej otázke venovali prezentovaniu iného názoru na výklad tohto ustanovenia, ako aj svojich tvrdení o nemožnosti eurokonformného výkladu tohto ustanovenia, odvolací súd dáva do pozornosti, že takúto argumentáciu nemožno považovať za relevantnú z dôvodu existencie ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v tejto otázke, ktorá je súladná so záverom súdu prvej inštancie. Otázka správnej interpretácie označeného ustanovenia bola už v čase rozhodovania súdu prvej inštancie Najvyšším súdom SR jednotne vyriešená. Na už spomínané uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. februára 2018 následne nadviazalo množstvo ďalších rozhodnutí Najvyššieho súdu SR (napr. sp. zn. 3Cdo/56/2018, 4Cdo/187/2017, 4Cdo/211/2017). Vo všetkých týchto rozhodnutiach najvyšší súd posudzoval správnosť interpretácie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., pričom gramatickým a eurokonformným výkladom dospel k záveru, že nemožno od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa uvedeného zákona žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úroky a poplatky).

19. V súlade s uvedeným názorom sa vyjadril k aplikácii ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch aj Ústavný súd SR v náleze sp. zn. I. ÚS 44/2020 z 28. apríla 2020, podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere musí v zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48/ES, a to vzhľadom na to, že touto Smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov a členské štáty nemôžu zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve také ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice. V danej veci dospel súd k záveru, že pokiaľ všeobecný súd skúmal vôľu zákonodarcu vyjadrenú v § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere sporovými stranami, aj to bez ohľadu na Prílohu 3, ktorá je súčasťou tohto zákona, a nie vôľu úniijného tvorca zodpovedajúcej právnej regulácie obsiahnutej v čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice vrátane Prílohy II, jeho výklad v dostatočnej miere nezohľadňuje charakter a účel spotrebiteľského sporu, čo v konečnom dôsledku spôsobuje jeho ústavnú neudržateľnosť.“ Dovolací súd považuje námietku dovolateľov za nedôvodnú, pretože pokiaľ namietali, že sa odvolací súd nevysporiadal s predmetnou námietkou, nemožno im dať za pravdu nakoľko odvolací súd vychádzal z ustálenej praxe najvyšších súdnych autorít a keďže smernica nebola správne implementovaná, vnútroštátny súd musel uskutočniť eurokonformný výklad, pretože smernice majú účinok iba nepriamy.

13.2. Ďalej namietali, že súd prvej inštancie zmluvu o úvere neskúmal z pohľadu (ne)existencie neprijateľných zmluvných podmienok, čo vyplýva z bodu 32. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, a preto takýto implicitný, avšak z ničoho nevychádzajúci záver dovolacieho súdu zakladá porušenie práva žalobcov na spravodlivý súdny proces, čo odôvodňuje dovolací dôvod § 420 písm. f) CSP a súčasne je tento dovolací dôvod daný aj tým, že odvolací súd hoci zopakoval dokazovanie, nepostupoval v súlade s § 385 ods. 1 CSP, čím došlo k flagrantnému zásahu do práva žalobcov na spravodlivý súdny proces. Inými slovami, bez ohľadu na to, či žalobcovia podali alebo nepodali návrh na vyslovenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, mal v dôsledku charakteru tohto sporu ako spotrebiteľsko-dodávateľského obligatórne pristúpiť k skúmaniu, či Zmluva (ne)obsahuje podmienky, ktoré majú charakter neprijateľných zmluvných podmienok.

13.3. Dovolací súd vzhľadom na bod 20 rozhodnutia dovolacieho súdu, v zmysle ktorého odvolací súd

dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, pričom uviedol, že námietka žalobcov ohľadom nepreskúmania zmluvy o spotrebiteľskom úvere s cieľom identifikovať ďalšie možné neprijateľné zmluvné podmienky súdom prvej inštancie nie je relevantná, nakoľko sa súd prvej inštancie v tomto smere musel s obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere oboznámiť pri vyhodnocovaní žalobných návrhov, čo nasvedčuje skutočnosti, že v prípade zistenia neprijateľnej zmluvnej podmienky by súd prvej inštancie z úradnej povinnosti neprijateľnú zmluvnú podmienku vo svojom rozhodnutí identifikoval. Pokiaľ dovolatelia namietali, že odvolací súd na predmetnú námietku odpoveď vo svojom rozhodnutí nedal, nie je možné vzhľadom na uvádzaný bod rozhodnutia odvolacieho súdu považovať predmetnú námietku za dôvodnú, nakoľko odvolací súd prítomnosť neprijateľných podmienok skúmal, pričom dovolací súd poukazuje i na tú skutočnosť, že žalobcovia ani v podanom dovolaní nenamietali konkrétnu nekalú podmienku, ktorá mala byť uvedená v úverovej zmluve, preto dovolací súd opätovne konštatuje, že ich námietka nie je dôvodná, nakoľko nespochybnili záver súdov nižších inštancií o neexistencii nekalých obchodných podmienok v predmetnej zmluve.

13.4. K námietke dovolateľov týkajúcej sa nesprávne uvedenej RPMN v zmluve - kde odvolací súd uviedol, že dôkaz predložený žalobcami (o výpočte RPMN z webovej kalkulačky zverejnenej na webovej stránke MF SR) považuje za výpočet nepreukazujúci zhodnotenie všetkých okolností prípadu, ktorý by bez pochybností dokázal, že výpočet RPMN v predmetnej zmluve je nesprávny, pričom tak odvolací súd skonštatoval, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno ohľadne preukázania nesprávnosti RPMN v zmluve. Pokiaľ žalobcovia však poukázali na nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorým došlo k zásahu do práva žalobcov na spravodlivý proces, keď odvolací súd (a ani súd prvej inštancie) sa neriadili procesným príkazom podľa § 295 CSP a nevykonali žiadne ďalšie dokazovanie (bez ohľadu na návrhy žalobcov-spotrebiteľov), hoci vykonanie ďalšieho dokazovania za účelom unesenia dôkazného bremena žalobcov, bolo podstatné a nevyhnutné pre správne rozhodnutie vo veci samej, dovolací súd konštatuje, že z obsahu spisu a bodov 21 rozhodnutia odvolacieho súdu v spojitosti s bodom 35 a 36 rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že síce žalobcovia poukázali na rozdiel pri RPMN vo výške 0,24 eur, avšak podľa názoru súdu prvej inštancie ide o taký nepatrný rozdiel, ktorý nemá vplyv na výpočet. Po zohľadnení všetkých východiskových údajov je RPMN uvedená v zmluve správna. Rozdiel celkových nákladov uvedených v zmluve vypočítaný žalobcami vo výške 0,24 eur (24 centov) je podľa názoru súdu nepatrný a nie je v neprospech spotrebiteľa. Je možné prisvedčiť odvolaciemu súdu, ak dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne bral ohľad na okolnosti vzniku tohto rozdielu, ako aj na jeho samotnú „bagateľnosť“. Zo štandardných informácií o spotrebiteľskom úvere a informácií o RPMN, ktoré žalobcovia podpísali súčasne so zmluvou vyplynulo, že výpočet RPMN bol vykonaný za tých predpokladov, že úver bol poskytnutý okamžite a v plnej výške a že žalobcovia budú plniť svoje povinnosti v lehotách uvedených v zmluve. V informácii o RPMN bol uvedený aj údaj o priemernej RPMN. Žalobcovia tak mali k dispozícii všetky údaje potrebné k tomu, aby si mohli porovnať cenu úveru (RPMN). Vzorec na výpočet RPMN, uvedený v prílohe č. 2 zákona, je komplexnejší, obsahuje viaceré východiskové údaje, presnosť výpočtu na desatinné čísla, zaokrúhľovanie. Z tohto hľadiska preto považoval dôkaz predložený žalobcami (o výpočte RPMN z webovej kalkulačky zverejnenej na webovej stránke Ministerstva financií SR) za výpočet nepreukazujúci zhodnotenie všetkých okolností daného prípadu, ktorý by bez pochybností dokázal, že výpočet RPMN v predmetnej úverovej zmluve je nesprávny, preto dospel k záveru, že v tejto argumentácii žalobcovia neunesli dôkazné bremeno. Odhliadnuc od toho, že ide o nepodstatnú sumu v porovnaní s výškou a trvaním úveru a o dôsledok matematického zaokrúhľovania, odvolací súd akceptoval aj ten argument žalovaného, že posledná splátka úveru je vo výške zostatku pohľadávky banky. Podľa názoru odvolacieho súdu teda daný (nepatrný) rozdiel nebol objektívne spôsobilý ovplyvniť rozhodovanie žalobcov vstúpiť do zmluvného vzťahu so žalovaným, resp. nemal vplyv na jeho posúdenie výhodnosti úveru.

13.5. Dovolací súd v súvislosti s predmetným dospel k záveru, že ak žalobcovia preukazovali svoje tvrdenie o nesprávnej RPMN uvedenej v zmluve odvolávajú sa na interaktívnu kalkulačku MF SR (č. l. 51), údaje ktoré sú uvedené ako vstupné, na základe ktorých sa vypočítava RPMN však neboli súladné s úverovou zmluvou (č. l. 178), preto tento dôkaz v spore súdy nepovažovali za preukazujúci ich tvrdenia. Iné dôkazy vykonať nenavrhli a súdy, keďže nemali pochybnosť o správnosti RPMN nemuseli tak ako to nedôvodne namietajú žalobcovia vykonať dokazovanie. Záver súdov nižších inštancií o správnej výške RPMN je preto odôvodnený, vo vyhodnotení dôkazov dovolací súd nezistil pochybenie, pričom samotný

nesúhlas žalobcov nie je spôsobilým dovolacím dôvodom.

13.6. Ak žalobcovia namietali, že odvolací súd neodstránil vadu v postupe súdu prvej inštancie, ktorý sa vôbec nevyjadril k nesprávnosti celkovej čiastky spojenej so spotrebiteľským úverom a túto neposudzoval v kontexte ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ (platného a účinného v čase uzavretia zmluvy), pričom uvedené predstavuje samostatný dôvod na vyslovenie bezúčinnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere, dovolací súd poukazuje na bod 21 rozhodnutia odvolacieho súdu, v zmysle ktorého:

„21. Žalobcovia ďalej namietali, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje nesprávny údaj o celkovej výške, ktorú musia v súvislosti s poskytnutým úverom zaplatiť. V odvolaní nesúhlasili so záverom súdu prvej inštancie, ktorý sa stotožnil s obranou žalovaného, že tento rozdiel vo výške 0,24 eur je spôsobený výlučne nevyhnutnou matematickou úpravou čísel (zaokrúhľovaním). Odvolací súd považuje záver súdu prvej inštancie za správny, keď tento správne bral ohľad na okolnosti vzniku tohto rozdielu ako aj na jeho samotnú „bagatelnosť“.

Zo štandardných informácií o spotrebiteľskom úvere a informácie o RPMN, ktoré žalobcovia podpísali súčasne so zmluvou vyplynulo, že výpočet RPMN bol vykonaný za tých predpokladov, že úver bol poskytnutý okamžite a v plnej výške a že žalobcovia budú plniť svoje povinnosti v lehotách uvedených v zmluve. V informácii o RPMN bol uvedený aj údaj o priemernej RPMN. Žalobcovia tak mali k dispozícii všetky údaje potrebné k tomu, aby si mohli porovnať cenu úveru (RPMN). Vzorec na výpočet RPMN, uvedený v prílohe č. 2 zákona, je komplexnejší, obsahuje viaceré východiskové údaje, presnosť výpočtu na desatinné čísla, zaokrúhľovanie. Z tohto hľadiska preto možno považovať dôkaz predložený žalobcami (o výpočte RPMN z webovej kalkulačky zverejnenej na webovej stránke Ministerstva financií SR) za výpočet nepreukazujúci zhodnotenie všetkých okolností daného prípadu, ktorý by bez pochybností dokázal, že výpočet RPMN v predmetnej úverovej zmluve je nesprávny, preto v tejto argumentácii žalobcovia neunesli dôkazné bremeno. Odhliadnuc od toho, že ide o nepodstatnú sumu v porovnaní s výškou a trvaním úveru a o dôsledok matematického zaokrúhľovania, odvolací súd akceptoval aj ten argument žalovaného, že posledná splátka úveru je vo výške zostatku pohľadávky banky.

Podľa názoru odvolacieho súdu teda daný (nepatrný) rozdiel nebol objektívne spôsobilý ovplyvniť rozhodovanie žalobcov vstúpiť do zmluvného vzťahu so žalovaným, resp. nemal vplyv na jeho posúdenie výhodnosti úveru (k obdobným záverom dospel napr. aj Krajský súd v Košiciach v rozsudku sp. zn. 3Co/232/2019, zo dňa 13. 02. 2020, v ktorom súd skonštatoval, že rozdiel medzi sumou uvedenou v zmluve a sumou vypočítanou súdom prvej inštancie vo výške 0,68 eur je zanedbateľný).

Žalobcovia v podanom odvolaní namietali aj absenciu predpokladov na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom však opomenuli poukázať na konkrétne údaje, ktoré podľa ich názoru zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere absentovali. Z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/183/2020 zo dňa 24. 02. 2021 vyplýva, že dovolací súd v tomto prípade zastával názor, že zo znenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplyva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Ako už bolo viackrát poukázané, RPMN bola v zmluve o spotrebiteľskom úvere vypočítaná podľa vzorca, ktorý je uvedený v prílohe č. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd poukazuje na to, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobcovia mali k dispozícii všetky informácie potrebné na posúdenie rozsahu svojho záväzku v zrozumiteľnej a prehľadnej forme, pričom žalovaným poskytnuté informácie (slúžiace pre spotrebiteľa na posúdenie výhodnosti úveru) možno považovať za transparentné, a to i vrátane údajov o preskúmanej celkovej čiastke na zaplatenie. Žalovaný vo vzťahu k v zmluve uvedenej celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ v súvislosti s úverom zaplatiť, dostatočným (podrobným a konkrétnym) spôsobom vysvetlil vznik daného nepatrného rozdielu spôsobeného zaokrúhľovaním a v tomto smere nič nenasvedčuje jeho nekalému úmyslu. Opačný záver, vedúci k určeniu bezúčinnosti a bezpoplatkovosti úveru z toho žalobcami namietaného dôvodu, odvolací súd považuje za neúmerný formalizmus, ktorý by bol v rozpore so zásadou proporcionality sankcií vyplývajúcou z judikatúry Súdneho dvora EÚ (všeobecne napr. C - 81/12; C-101/01; C-430/05). Opatrenia stanovené vnútroštátnou právnou úpravou nemôžu ísť nad rámec toho, čo je primerané a potrebné na uskutočnenie legitímnych cieľov sledovaných danou právnou úpravou.“ Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že uvedené zdôvodnenie odvolacieho súdu je logické a akceptovateľné. Spotrebiteľ požíva zvýšenú ochranu, avšak ani v prípade

spotrebiteľa, nemôže byť výklad práva šikanóznym. Odchýlka vo výške 0,24 eur v neprospech spotrebiteľa nezakladá absenciu podmienky podľa § 9 ods. 2 písm. k) Zákona č. 129/2012 Z. z. Absencia podmienky uvedenia celkových nákladov nemôže spôsobiť nepatrnú odchýlku v danom prípade 0,24 eur, ako sa mylne domnievajú žalobcovia.

13.7. Ak žalobcovia namietali, že odvolací súd skreslil podstatu veci tvrdením, že žalobcovia (údajne) opomenuli poukázať na konkrétne údaje, ktoré podľa ich názoru v zmluve absentovali, čím opäť neprimerane preniesol dôkazné bremeno na žalobcov - spotrebiteľov, ktorí len jasne súdu rozpisali indicie, že hodnota RPMN vo výške 9,71 % nie je správna pri zohľadnení celkových nákladov 14.266,56 eur, keďže RPMN 9,71 % bola vyčíslená pri celkových nákladoch spojených s úverom v nesprávne stanovenej výške 14.266,80 eur. Sú to súdy nižších inštancií, ktoré sú v zmysle § 295 CSP povinné vykonať aj tie dôkazy, ktoré žalobcovia nenavrhli, ak to je podstatné pre rozhodnutie vo veci samej, dovolací súd odkazuje v súvislosti s predmetnou námietkou na bod 13.6. svojho rozhodnutia.

13.8. Pokiaľ, žalobcovia poukázali na ďalší dôvod zakladajúci dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP, keď žalobcovia nedostali (vôbec žiadnu) odpoveď na ich podstatný argument týkajúci sa toho, že samotné znenie ustanovenia § 2 písm. g) a h) a § 19 ods. 2 ZoSÚ umocňuje záver o nesprávnosti celkovej čiastky a nesprávnosti RPMN v Zmluve, na čo poukazovali žalobcovia v rámci odvolacej argumentácie, avšak odvolací súd na uvedené žiadnym spôsobom nereagoval, dovolací súd uvádza, že predmetná námietka bola uplatnená prvýkrát až v odvolaní, preto sa ňou odvolací súd nemusel zaoberať. Z hľadiska efektívnosti dovolací súd pripomína v čase uzatvorenia zmluvy platilo ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka podľa ktorého: „Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.“ Právna úprava predstavuje návrat k judikátorne ustálenému materiálne vnímanému poňatiu odplaty, ktorá integruje všetky plnenia požadované od spotrebiteľa, nerozlišujúc pritom, či je niektoré plnenie nazvané ako poplatok, úrok, príplatok, odplata a pod. Práve návrat k prvotnému vnímaniu odplaty v rozhodovacej činnosti súdov znamenal krok k poskytnutiu vyššej miery ochrany spotrebiteľom, ktorú im v konkrétnych okolnostiach veci poskytuje ex lege zákon, tým, že pod hrozbou absolútnej neplatnosti celého právneho úkonu (§ 39 a 39a OZ) zakazuje nárokovat', prijímať alebo uplatňovať plnenia vstupujúce do odplaty, ktoré sú vyššie ako pripúšťa nariadenie vlády vykonávajúce ustanovenia Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 53 ods. 6 OZ vykonáva § 1 a 1a nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení nariadenia vlády č. 141/2014 Z. z. účinného od 1. júna 2014. V súlade s vyššie uvedeným zákonodarca právnu úpravu odplaty sústredil sčasti do zákona a sčasti do už uvedeného nariadenia vlády SR. Ustanovenie Občianskeho zákonníka vymedzuje generálny zákaz vo vzťahu k možnosti odplaty prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Druhá veta odseku 6 predstavuje splnomocňovacie ustanovenie, podľa ktorého odplatu, podrobnosti o ustanovení odplaty, kritéria jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku ustanovuje vykonávací predpis, ktorým je už vyššie citované nariadenie vlády SR. Z uvedených dôvodov nie je námietka dovolateľov dôvodná, pretože veličina 8,39 % predstavuje odplatu spolu, nie ďalšie náklady, ktoré by sa malo dopočítavať ako plnenie spotrebiteľskej zmluvy.

13.9. V súvislosti s námietkou žalobcov týkajúcej sa trov konania a neposúdenia dôvodov hodných osobitného zreteľa v danej prejednávanej veci, poukazujúc na bod 25 rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd konštatuje, že odvolací súd dal jasnú, vnútorne nerozporuplnú odpoveď na danú námietku.

13.9.1. Podľa ustanovenia § 255 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

13.9.2. Každá strana znáša trovy spojené s jej účasťou v spore, kým nie je spor skončený (§ 252 CSP). Ak bude rozhodnutím súdu vyslovené, ktorá strana je v práve, nadobudne táto strana nárok na náhradu trov konania, ktoré na dosiahnutie tohto rozhodnutia vynaložila. Právnym dôvodom tohto nároku je to, že strany, ktoré viedli spor, konajú „na vlastné nebezpečenstvo“ a nesú tak zodpovednosť za výsledok sporu. Nemožno pritom nezohľadniť aj okolnosť, že zásada za ručenie za výsledok sporu má aj nepochybný význam výchovný, a to že zdržiava strany od ľahkomyselného vedenia sporu. Podstata povinnosti hradiť trovy konania spočíva v tom, že súd zaviazal jednu stranu konania nahradiť druhej strane konania (protistrane) buď celkom, alebo sčasti trovy konania, ktoré v priebehu konania táto druhá

strana už zaplatila. Úspech vo veci, ktorá je predmetom sporu, je teda okolnosťou, ktorá určuje nárok na náhradu trov. Neúspešnej strane takto potom vzniká povinnosť nahradiť trovy konania úspešnej strane. Ak nie sú tieto okolnosti splnené, strana nemá na náhradu trov konania nárok a vynaložené trovy znáša trvale zo svojho.

13.9.3. Zásada úspechu v spore sa premieta ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. „Úspech vo veci“ súd vždy skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) charakteristická pre sporové konania sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli. Nejde však o náhradu všetkých trov, ktoré strana v konaní vynaložila, ale iba trov konania vymedzených v ustanovení § 251 CSP.

13.9.4. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok:

- dôvody hodné osobitného zreteľa a
- výnimočné okolnosti.

13.9.5. Keďže je akcentované nazeranie na použitie § 257 CSP z pohľadu úspešnej strany, slúži toto ustanovenie na riešenie situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy dostal náhradu trov, ktoré pri tejto činnosti účelne vynaložil. Ustanovenie § 257 CSP však neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami (pozri nálež Ústavného súdu ČR, I. ÚS 2862/07). Použitie § 257 CSP neodôvodňuje ani fakt, že strana nie je solventná, alebo že zároboková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany. Toto ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdości, teda, inými slovami, na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a jeho výsledok.

13.9.6. Súd o náhrade trov konania spravidla rozhoduje v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nie je však vylúčené rozhodnúť o náhrade trov konania aj samostatným rozhodnutím v podobe uznesenia. Súd rozhoduje na základe údajov obsiahnutých v spise, dokazovanie nevykonáva ani nenariaduje pojednávanie. Odhliadnuc od ustanovenia § 177 ods. 1 CSP, podľa ktorého pojednávanie treba nariadiť len v tom prípade, ak sa má rozhodnúť vo veci samej, teda sa má rozhodnúť o žalobe, ktorou sa žalobca domáha splnenia povinnosti žalovaného, nároku na usporiadanie práv a povinností strán, určení, či tu právo je, alebo nie je, alebo o určení právnej skutočnosti, by súd nariadením pojednávania navrhoval stranám trovy, čo nie je účelom. Hoci súd rozhoduje o náhrade trov konania ex offio, pre použitie výnimky zo zásady úspechu, teda pre použitie § 257 CSP, sám nevyhľadáva dôvody, vychádza iba z toho, čo strany v konaní uviedli. Ustanovenie o ochrane slabšej strany sa nevzťahuje na rozhodovanie o náhrade trov konania.

13.10. Vzhľadom na uvedené považuje dovolací súd námietku žalobcov za nedôvodnú.

14. Dovolatelia vo vzťahu k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci uviedli, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, a to otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, a to týkajúcej sa (ne)možnosti eurokonformného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného ku dňu uzatvorenia Zmluvy.

15. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

16. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie právne

posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

17. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia vecí, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 431 až § 435 CSP.

18. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

19. Otázkou relevantnou v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla vytvoriť a ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Pre posúdenie, či konkrétna otázka už bola alebo nebola dovolacím súdom vyriešená, je totiž jadrom dovolacieho konania. Dovolatelia za takúto otázku označili otázku „(ne)možnosti eurokonformného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného ku dňu uzatvorenia Zmluvy.“

20. Právnu otázku nastolenú dovolateľmi možno pokladať za vyriešenú uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. februára 2018 a naň nadväzujúcimi rozhodnutiami.

21. V zmysle záverov najvyššieho súdu vyjadrených v rozhodnutí publikovanom ako judikát R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

22. V Uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. februára 2018 najvyšší súd posudzoval správnosť interpretácie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., pričom gramatickým a eurokonformným výkladom dospel k záveru, že nemožno od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa uvedeného zákona žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úroky a poplatky). Na uvádzané uznesenie následne nadviazalo množstvo ďalších rozhodnutí Najvyššieho súdu SR (napr. sp. zn.

3Cdo/56/2018, 4Cdo/187/2017, 4Cdo/211/2017).

23. Vzhľadom na uvedené je možné konštatovať, že v judikátornej praxi dovolacieho súdu je táto otázka vyriešená konzistentne a po preštudovaní rozhodnutia napadnutého dovolaním dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd sa neodklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu pri riešení nastolenej otázky.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia, o ktoré žalobcovia opierajú dôvodnosť dovolania, žiadnym spôsobom nenapĺňajú definíčné znaky podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pretože v nich dovolací súd nevyslovil také právne závery, od ktorých by sa v prejednávanej veci odvolací súd odchýlil. Dovolací dôvod uplatňovaný podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP preto nie je daný, pretože neexistuje dovolateľmi tvrdený rozpor záverov odvolacieho súdu s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu.

25. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd uzatvára, že dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP v danej veci nie je daný.

26. Dovolací súd zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dovolanie, smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je dôvodné, zamietol (§ 448 CSP).

27. Aplikujúc zásadu úspechu v konaní (§ 255 ods. 1 v spojení s § 453 ods. 1 CSP) vznikol nárok na náhradu trov dovolacieho konania v dovolacom konaní úspešnej žalovanej voči v dovolacom konaní neúspešným dovolateľom. Z obsahu spisu vznik trov dovolacieho konania u žalovanej preukázaný nie je, preto dovolací súd jej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.